

Rd., men til 100,000 Rd. Der kan altsaa være Tale om vigtige Indretninger, som kun ere komne tilveie derved, at de forskjellige Myndigheder i Kjøbstæderne og enten hele Amtet eller Dele af Amtet enten aldeles frivilligt eller under et mildt Tryk fra den høiere Overbestyrelse — i saadanne Tilfælde, hvor der har været Spørgsmaal om Bygninger, der, som f. Ex. Arrest- og Thinghuse, ifølge Lov skulle staffles tilstede — ere blevne enige om et Fælleskab som det, ved hvilket de lettest og paa den hensigtsmæssigste Maade vilde kunne faae saadanne Formaal fyldestgjorte, som det enten ligefrem efter Lovgivningen paalaa dem at fyldestgjøre, eller som det i alt Fald var dem magtpaaliggende at faae fyldestgjorte. Vi have nu meent, at det var naturligt i nærværende Lovforslag at give Ministeren en Myndighed til paa en af Parternes Begjæring mod den andens Ønske at have et saaledes etableret Fælleskab. Dersom jeg tør gjøre en reent personlig Bemærkning, vil jeg sige, at jeg maaskee ogsaa for Landets Vedkommende har nogen Betænkelighed med Hensyn til flere af disse Forhold, men at jeg, da de Medlemmer, som nærmest kende Forholdene i saa Henseende paa Landet, ikke have fundet nogen Betænkelighed ved de foreslaaede Bestemmelser, og da jeg har gjort mig det til Regel at indskrænke mine Bemærkninger med Hensyn til dette Lovforslag til det, som jeg anseer det for en ligefrem Pligt at fremdrage, har ladet Spørgsmaalene derom ligge. Jeg kan ikke Undet end henstille til den høitærede Minister, om han ikke skalde være villig til at opgive at gjøre nogen videre Modstand mod vort Forslag under Nr. 51, idet jeg troer, at det virkelig er en meget besæden Hensigt, som deri indeholdes, saaledes som jeg nu med et Par Ord skal tillade mig at forklare. Dette Lovforslag er jo, mine Herrer, et Forslag til en Landcommunallov, og dets naturlige Omraade er at ordne Landcommunnernes Forhold; derved er der kun gjort een Undtagelse, som det er værd at tale om, og det er den, at man har anseet det for nødvendigt i nærværende Lovforslag at optage en almindelig Regel om Forholdet med Hensyn til Fordelingen af den Skat, som en Person kan komme til at udrede, naar han er skattepligtig i

flere Communer. Det vilde maaskee iøvrigt ogsaa i og for sig have været det Correcteste, at en saadan almindelig Regel, som tillige skal gjælde for Kjøbenhavn og Kjøbstædernes Vedkommende, ikke stod her i dette Lovforslag, men at en særskilt lille Lov havde ordnet hele det paagjældende Forhold, idet man jo dog ikke kan vente at finde saadanne Bestemmelser i en Landcommunallov. Dette er imidlertid et reent formelt Punkt, som vi ikke have troet at burde gjøre nogen Indsigelse imod, men til hvilket den høitærede Minister jo forresten selv har taget Hensyn ved at foreslaae Ordene „med Videre“ syiede til Lovforslagets Titel. Men det maa dog altsaa erkjendes, at Lovforslagets egentlige Indhold kun er Landcommunalforholdene. Med denne Begrænsning er det gaaet igjennem Folkethinget og kommet lige til 3die Behandling her i Landstinget, og vi ansee os da berettigede til at vente, at den høitærede Minister vil finde det naturligt, at vi nu paa dette Punkt modsætte os at optage en saa indgribende Bestemmelse som den, at Ministeren ved sin Resolution mod en Kjøbstads Billie og Ønske skal med et Pennestrøg kunne ophæve saadanne større Indretninger, der ene og alene ere blevne til paa Grund af Fælleskabet og for dets Skyld. Jeg har haft Leilighed til gjentagne Gange at tale om denne Sag med den høitærede Minister, og jeg kan derfor tildeels tænke mig, hvad han vil svare mig. Det er vel muligt, at han vil sige Mere, dersom han ikke, som jeg haaber, vil opgive Kampen paa dette Punkt, men jeg kan dog tænke mig, at han væsentligt vil fremhæve, at Regjeringen allerede for Tiden har en saadan Magt som den, der indeholdes i hans Forslag, og at der altsaa ikke kan være nogen Betænkelighed ved nu at udtale Reglen her, at han fremdeles vil sige, at det, hvor der er Contracter mellem de forskjellige Communer, ikke er Lovforslagets Mening at bryde disse Contracter, men at disse maa staa ved Magt, og at han for det Tredie vil gjøre gjældende, at man dog maa kunne stole paa en billig Afgjørelse og derfor roligt kan lægge Afgjørelsen i Ministerens Haand. Jeg skal svare paa alle disse tre Betragtninger saa kort som muligt, i Haab, som sagt, om, at den høitærede Minister ikke vil føre Striden tilende.